

opusdei.org

Лист Прелата (червень 2015)

Прелат продовжує розмірковування про сімейне життя. Цього місяця в своєму посланні відзначає важливість піклування про матеріальні речі, які є матерією для "контемпллятивного діалогу".

18.06.2015

Любі мої, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Отримую ваші листи, в яких ви мені розповідаєте чудові новини, пишете про паломництва (ромерії), до яких я приєднуюся кожного дня, а читаючи деталі цих подорожей, супроводжую вас у відвідуваннях Матері Божої і Нашої Матері.

З величезною радістю і глибокою вдячністю Богові й Пресвятій Богородиці вперше було звершено Службу літургійного спомину блаженного дона Альваро на п'яти континентах. А вже через декілька тижнів разом із багатьма людьми по всьому світу ми об'єднаємося у святкуванні спомину святого Хосемарії. Вже минуло сорок років з того 26 червня 1975 року, коли наш Засновник був покликаний Богом, щоб перебувати в радості Його слави. Скільки ж благодатей він здобув для нас відтоді! І крім того,

виповнилися його слова: **«З Неба я допомагатиму вам більше».**

Серед досягнених благ я наголосив би на реальності, яка народилася від самого початку *Opus Dei* і яка зараз живе в душі кожного з нас, – передавати родинну атмосферу цієї **«маленької»**, але багатодітної **«сім'ї»** в лоні Церкви. Посилена молитва за інститут сім'ї під час цього марійного року запрошує нас розмірковувати над окремими, такими властивими родині, рисами, що відображають затишок Святої Оселі Ісуса, Марії та Йосипа, до **якої всі ми належимо**, як стверджував святий Хосемарія, кажучи про середовище Центрів Справи й усіх християнських домівок.

Господь обрав нас, щоб ми розповсюджували Його любов, радість служіння, щоб наполегливо намагалися віднайти

Його в наших домівках, на робочих місцях, адже саме там щодня мають виливатися з нашого серця багато актів подяки. Потреба дбати про матеріальні деталі, піклуватися про предмети домашнього затишку в любові до Бога й до ближніх є матерією для контемплативного діалогу. Опікуючись маленькими речами з належною турботою, ми будуємо Церкву, Opus Dei та власну домівку.

Земний шлях святого Хосемарії сповнений цього чудового навчання, яке ми маємо постійно поширювати, розповсюджуючи атмосферу святості Назаретського дому. Зосередьмося на різних аспектах відповіді нашого Отця. Бог хотів, щоб він пізнав перші уроки християнського життя, турботливого й радісного піклування про інших у спільному помешканні зі своїми батьками,

братами й сестрами. Бабуся й дідусь (батьки святого Хосемарії Долорес Альбас і Хосе Ескрива) першими навчили його поводитися по-християнськи, що стало основою для подальшого гармонійного та злагодженого розвитку людської та християнської особи спочатку дітей, потім підлітків, і пізніше юнаків.

Коли Бог надихнув нашого Отця на заснування Opus Dei, він піклувався про все. Пізніше, в першій Резиденції Ферраз, із допомогою невеликої кількості своїх дітей у ті перші п'ятиріччя він працював за повної відсутності будь-яких засобів, створюючи радісне сімейне середовище, і мріяв про вселенськість Справи з тим самим родинним відчуттям, яке ми маємо передати по всіх місцях.

Пізніше, під час будівництва головного центру Opus Dei, коли йому допомагав дон Альваро, Отець стверджував, що ці **«стіни здаються побудованими з каменя, насправді ж вони – з любові»**. Це тому, що такою щедрою була молитва, самопожертва, робота, прагнення добре завершити будівлі з думкою про людей, які мають прийти в майбутньому. Його приклад і слова стосовно цього були найкращою школою для всіх нас, і особливо для жінок Справи, які згодом почали займатися Адміністрацією Центрів.

Наш Отець наполягав на великому соціальному значенні домашніх справ як на трансцендентному факторі апостольської місії Opus Dei. **«Наше апостольство було б марним, якби мої дочки не займалися Адміністрацією**

Центрів таким звичним і надприроднім чином, з такою радістю, з майстерністю і старанністю, знаючи, що служать Богові і що Господь дивиться на них задоволено і з великою любов'ю»[1].Наша подяка також звернена до Бабусі й тітки Кармен, адже їхня співпраця стала вирішальною в допомозі першим жінкам Opus Dei. Від цієї іскри спалахнуло бажання саме так займатися домашніми справами і його було передано тисячам і тисячам домівок на п'ятиох континентах.

Я наважуюсь стверджувати, що головною причиною кризи, від якої зараз страждає суспільство, є недбайливе ставлення до господарювання в домі. Якби батько, мати чи діти ретельно піклувалися про порядок в оселі, з відповідальністю та радістю займалися різноманітними

господарськими справами, то зросла б людяність, поширилася б щира любов, яку Христос прийшов принести нам, – і тоді б ми могли уникнути багатьох причин конфліктів.

У цій співпраці ніхто не може вважати себе звільненим від цього обов'язку, всі мають таке завдання. Батьки, незважаючи на свою велику професійну зайнятість, також мають взяти на себе відповідальність щодо цього, адже це великою мірою підтримує інших членів сім'ї. **«Не забувайте, – писав святий Хосемарія, – що щасливе подружнє життя знаходиться не в ілюзіях, а в повсякденності: у віднаходженні радості, коли ти повертаєшся додому, в турботливому ставленні дітей, у повсякденній праці, до якої долучається вся родина, в гарному настрої, незважаючи**

на перешкоди, які слід долати зі спортивним духом, у використанні сучасних інноваційних знахідок, запропонованих нам суспільством, що роблять дім приємним і затишним, життя простішим, а освіту більш ефективною»[2].

Діти, коли підростають, мають серйозно ставитися до праці вдома. Таким чином, **«вони вчаться піклуватися про сім'ю, дорослішають, поділяючи з родиною свої жертви, зростають у розумінні своїх дарів».**[3] З другого боку, **«братерська любов у сім'ї є особливо видимою, коли ми спостерігаємо порозуміння, терпіння, любов, яким оточують слабшого братика або сестричку, того, хто має якусь хворобу чи інвалідність. Багато братів і сестер у цілому**

світі займаються цим, і ми не завжди достатньо оцінюємо їхню щедрість»[4].

Не можу не скористатися нагодою висловити подяку Богові за моїх дітей, які піклуються про хворих. Від кожного з нас залежить перетворення матеріальних речей у молитву, і тоді вони не залишаються лише матеріальними. Бути поруч із Ісусом, бачити Ісуса в інших, у страждених – має стати чимось природнім. І далі – в міцній єдності між природнім і надприроднім, як казав наш Отець, знаходиться єдність життя.

Не зупиняймося в нашому бажанні бачити в кожному Центрі, в кожній домівці, продовження Назаретського будинку. Це є підтримка і справжнє опертя для тисяч і мільйонів людських душ, навіть

якщо ми стомлені. Можливо, нам може спасти на думку помилкове твердження: «Господи, кожен день – одне й те саме». Але тут не йдеться про те саме. Те саме, але ще з більшою любов'ю.

Довір'яймо Господу: «Ісусе, без Тебе я не хочу марнувати свої дні!».

Ніщо не може бути більш хибним для нашого духу, як нехтувати тридцятьма роками життя Ісуса в Назареті. Робота, яку наш Отець виконував в Адміністрації першої Резиденції, має пробудити в нас бажання людського й надприроднього посвячення себе цій справі, а також кожному окремому обов'язку, з якого вона складається.

Те добро, що його ми можемо передати людям, навіть тим, які зовні, здавалося б, зовсім у ньому не зацікавлені, є надзвичайно великим. Насамперед тому що з

кожною хвилиною Господь стає все ближчим, іде поруч із нами, і ми теж маємо наблизитися до Нього. Крім того, не забуваймо, що та досконалість, з якою ми виконуємо потреби щоденного служіння, впливає на Церкву і Справу, зараз і в майбутньому через спілкування святих.

Запрошую часто і з радістю переноситися в Назарет, у місце, де жили Ісус, Марія і Йосип. Серед тих стін, у товаристві з людьми того селища, в розмовах, у тому тісному зв'язку об'єднувалися небо і земля. Таке саме єднання маємо створювати й ми, де б ми не жили чи не працювали. Все повинно спонукати нас до інтенсивної розмови з Господом. Також наша зайнятість має сприяти тому, щоб кожна людина могла просуватися вперед з радістю і миром стежками звичайного життя.

Немало чоловіків і жінок,
дивлячись на роботу адміністрації
або спостерігаючи мир, який
зазвичай панує в Центрах вірних
Прелатури, думають або кажуть:
«Тут є Бог». Немає нічого більш
достовірного. Завжди
підтримуймо живу свідомість
того, що Господь розраховує на
нашу оновлену відповідальність,
також у моменти, коли ми
відчуваємо сухість і втому. Тоді
повторюймо: «Господи, віддаю
Тобі свою втому, адже бажаю ще
більше покладатися на тебе і
краще служити оточуючим!».

Ісус, Марія і Йосип уміли
використовувати різну діяльність,
вони виконували з любов'ю
найменші деталі, що вносило
приємну радість в їхній дім, до тих
бідних кімнат, в яких вони жили,
– бідних, але багатих, бо
переповнених інтенсивним
природнім і надприроднім

змістом, якого вони втрюх їм надавали. Так само маємо діяти й ми, з відповідальністю, двадцять чотири години на добу, наповнені присутністю Божою, наближаючи землю до неба і притягуючи небо до землі.

Не затримуватимусь, щоб нагадати вам про інші червневі свята: Тіла і Крові Христа, Найсвятішого Серця Ісуса, Непорочного Серця Марії. Готуйтеся до них в єдності зі святим Хосемарією. Триваймо в молитві за Папу та його помічників, і в день святих Петра і Павла пропоную посилити цю молитву. Продовжуйте іти в єдності з моїми намірами і я з Божою допомогою продовжую йти вашим шляхом.

З великою радістю згадую дні священницького рукопокладання. Це були дні, повні єдності, й усі

учасники промовляли в унісон:
«*Quam bonum et quam iucúndum
habitáre fratres in unum!*»**[5]**, – що
означає: «Як чудово творити
сім'ю!».

[1] San Josemaría, Notas de una
reunión familiar, 25-V-1974.

[2] San Josemaría, Conversaciones, n.
91.

[3] Papa Francisco, Discurso de
audiencia general, 11-II-2015.

[4] Papa Francisco, Discurso de
audiencia general, 18-II-2015.

[5] Пс 132 (133), 1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-cherven-2015/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-cherven-2015/)
(21.03.2026)